

Samling af Afgørelser

DOMSTOLENS DOM (Store Afdeling)

17. december 2020 *

»Præjudiciel forelæggelse – præjudiciel hasteprocedure – politisamarbejde og retligt samarbejde i straffesager – europæisk arrestordre – rammeafgørelse 2002/584/RIA – artikel 1, stk. 3 – artikel 6, stk. 1 – procedurer for overgivelse mellem medlemsstaterne – betingelser for fuldbyrdelse – Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder – artikel 47, stk. 2 – ret til adgang til en uafhængig og upartisk domstol – systemiske eller generelle mangler – begrebet »den udstedende judicielle myndighed« – hensyntagen til den udvikling, der har fundet sted efter udstedelsen af den omhandlede europæiske arrestordre – den fuldbyrdende judicielle myndigheds pligt til at foretage en konkret og præcis prøvelse af, om der er alvorlige og godtgjorte grunde til at antage, at den berørte person i tilfælde af overgivelse løber en reel risiko for tilsidesættelse af sin grundlæggende ret til en retfærdig rettergang«

I de forenede sager C-354/20 PPU og C-412/20 PPU,

angående anmodninger om præjudiciel afgørelse i henhold til artikel 267 TEUF, indgivet af rechtbank Amsterdam (retten i første instans i Amsterdam, Nederlandene) ved afgørelse af 31. juli 2020 og af 3. september 2020, indgået til Domstolen den 31. juli 2020 og den 3. september 2020, i sagerne om fuldbyrdelse af de europæiske arrestordrer, der er udstedt mod

L (sag C-354/20 PPU),

P (sag C-412/20 PPU),

har

DOMSTOLEN (Store Afdeling),

sammensat af præsidenten, K. Lenaerts, vicepræsidenten, R. Silva de Lapuerta, afdelingsformændene J.-C. Bonichot, M. Vilaras (refererende dommer), E. Regan, L. Bay Larsen, N. Piçarra og A. Kumin samt dommerne T. von Danwitz, D. Šváby, S. Rodin, K. Jürimäe, L.S. Rossi, I. Jarukaitis og N. Jääskinen,

generaladvokat: M. Campos Sánchez-Bordona,

justitssekretær: ekspeditionssekretær M. Ferreira,

henset til den af rechtbank Amsterdam (retten i første instans i Amsterdam) indgivne anmodning af 31. juli 2020 og af 3. september 2020 om at undergive de præjudicielle forelæggelser hasteproceduren i henhold til artikel 107 i Domstolens procesreglement,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter retsmødet den 12. oktober 2020,

* Processprog: nederlandsk.

efter at der er afgivet indlæg af:

- L ved advokaten M.A.C. de Bruijn og H.A.F.C. Tack,
- P ved advokaten T.E. Korff og T. Mustafazade,
- Openbaar Ministerie ved K. van der Schaft og C.L.E. McGivern,
- den nederlandske regering ved M.K. Bulterman og J. Langer, som befuldmægtigede,
- den belgiske regering (sag C-354/20 PPU) ved M. Van Regemorter og M. Jacobs, som befuldmægtigede,
- Irland ved J. Quaney, som befuldmægtiget, bistået af C. Donnelly, BL,
- den polske regering ved B. Majczyna, A. Dalkowska, J. Sawicka og S. Żyrek, som befuldmægtigede,
- Europa-Kommissionen ved P. Van Nuffel, J. Tomkin, K. Herrmann og S. Grünheid, som befuldmægtigede,

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse i retsmødet den 12. november 2020, afsagt følgende

Dom

- 1 Anmodningerne om præjudiciel afgørelse vedrører fortolkningen af artikel 19, stk. 1, TEU, artikel 47, stk. 2, i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder (herefter »chartret«) og Rådets rammeafgørelse 2002/584/RIA af 13. juni 2002 om den europæiske arrestordre og om procedurerne for overgivelse mellem medlemsstaterne (EFT 2002, L 190, s. 1, berigtiget i EUT 2020, L 326, s. 15), som ændret ved Rådets rammeafgørelse 2009/299/RIA af 26. februar 2009 (EUT 2009, L 81, s. 24) (herefter »rammeafgørelse 2002/584«).
- 2 Anmodningerne er blevet indgivet i forbindelse med fuldbyrdelsen i Nederlandene af to europæiske arrestordrer, der blev udstedt henholdsvis af Sąd Okręgowy w Poznaniu (den regionale domstol i Poznań, Polen) den 31. august 2015 i sag C-354/20 PPU med henblik på strafforfølgning af L og af Sąd Okręgowy w Sieradzu (den regionale domstol i Sieradz, Polen) den 26. maj 2020 i sag C-412/20 PPU med henblik på fuldbyrdelsen af en frihedsstraf, som P er blevet idømt.

Retsforskrifter

EU-retten

- 3 Femte, sjette og tiende betragtning til rammeafgørelse 2002/584 har følgende ordlyd:
  - »(5) Den Europæiske Unions erklærede mål at blive et område med frihed, sikkerhed og retfærdighed har skabt et ønske om at afskaffe udlevering mellem medlemsstaterne og indføre en ordning for overgivelse mellem judicielle myndigheder. Endvidere vil indførelsen af en ny forenklet ordning for overgivelse af dømte eller mistænkte personer med henblik på straffuldbyrdelse eller retsforfølgning gøre det muligt at mindske den kompleksitet og den risiko for forsinkelser, der er en følge af de nuværende udleveringsprocedurer. De traditionelle samarbejdsrelationer, som

hidtil har bestået mellem medlemsstaterne, bør erstattes med en ordning med fri bevægelighed for afgørelser på det strafferetlige område, både afgørelser før domsafsigelsen og endelige afgørelser, i et område med frihed, sikkerhed og retfærdighed.

- (6) Den europæiske arrestordre, som denne rammeafgørelse omhandler, er den første udmøntning på det strafferetlige område af princippet om gensidig anerkendelse, som Det Europæiske Råd har udråbt til en »hjørnesteen« i det retlige samarbejde.

[...]

- (10) Ordningen med den europæiske arrestordre er baseret på en høj grad af tillid mellem medlemsstaterne. Anvendelsen af den kan kun suspenderes i tilfælde af, at en medlemsstat groft og vedvarende overtræder de principper, der er fastlagt i artikel 6, stk. 1, [TEU], hvilket skal fastslås af Rådet [for Den Europæiske Union] i henhold til [...] artikel 7, stk. 1, [TEU] med de følger, der er fastsat i stk. 2 i samme artikel.«

- 4 Rammeafgørelsens artikel 1 med overskriften »Definition af og pligten til at fuldbyrde en europæisk arrestordre« bestemmer:

»1. Den europæiske arrestordre er en retsafgørelse truffet af en medlemsstat med det formål, at en anden medlemsstat anholder og overgiver en eftersøgt person med henblik på strafforfølgning eller fuldbyrdelse af en frihedsstraf eller en anden frihedsberøvende foranstaltning.

2. Medlemsstaterne fuldbyrder enhver europæisk arrestordre på grundlag af princippet om gensidig anerkendelse og i overensstemmelse med bestemmelserne i denne rammeafgørelse.

3. Denne rammeafgørelse indebærer ikke nogen ændring af pligten til at respektere de grundlæggende rettigheder og grundlæggende retsprincipper, således som de er defineret i artikel 6 [TEU].«

- 5 Rammeafgørelsens artikel 3, 4 og 4a fastsætter de obligatoriske og fakultative grunde til at afslå fuldbyrdelse af en europæisk arrestordre.

- 6 Rammeafgørelsens artikel 6, der har overskriften »Fastlæggelse af kompetente judicielle myndigheder«, fastsætter:

»1. Den udstedende judicielle myndighed er den judicielle myndighed i den udstedende medlemsstat, der i henhold til denne medlemsstats lovgivning er kompetent til at udstede en europæisk arrestordre.

2. Den fuldbyrdende judicielle myndighed er den judicielle myndighed i den fuldbyrdende medlemsstat, der i henhold til denne medlemsstats lovgivning er kompetent til at fuldbyrde en europæisk arrestordre.

3. Hver medlemsstat underretter Generalsekretariatet for Rådet om, hvilken judicial myndighed der er kompetent efter dens nationale lovgivning.«

- 7 Artikel 15 i rammeafgørelse 2002/584 med overskriften »Afgørelse om overgivelse« er sålydende:

»1. Den fuldbyrdende judicielle myndighed træffer afgørelse om overgivelse af den pågældende inden for de frister og på de betingelser, der er fastsat i denne rammeafgørelse.

2. Hvis den fuldbyrdende judicielle myndighed finder, at de oplysninger, den udstedende medlemsstat har fremsendt, ikke er tilstrækkelige til, at den kan træffe afgørelse om overgivelsen, anmoder den om straks at få de nødvendige supplerende oplysninger, navnlig i forbindelse med artikel 3-5 og 8, og kan fastsætte en tidsfrist for fremsendelsen af disse oplysninger under hensyn til nødvendigheden af at overholde fristerne i artikel 17.

3. Den udstedende judicielle myndighed kan til enhver tid fremsende supplerende nyttige oplysninger til den fuldbyrdende judicielle myndighed.«

Nederlandsk ret

- 8 Rammeafgørelse 2002/584 blev gennemført i nederlandsk ret ved Wet tot implementatie van het kaderbesluit van de Raad van de Europese Unie betreffende het Europees aanhoudingsbevel en de procedures van overlevering tussen de lidstaten van de Europese Unie (lov om gennemførelse af Rådet for Den Europæiske Unions rammeafgørelse om den europæiske arrestordre og om procedurerne for overgivelse mellem medlemsstaterne) af 29. april 2004 (Stb. 2004, nr. 195), som senest ændret ved lov af 22. februar 2017 (Stb. 2017, nr. 82).

Tvisterne i hovedsagerne og de præjudicielle spørgsmål

Sag C-354/20 PPU

- 9 Den 7. februar 2020 indgav officier van justitie (repræsentant for anklagemyndigheden, Nederlandene) en anmodning til rechtbank Amsterdam (retten i første instans i Amsterdam, Nederlandene) om fuldbyrdelse af en europæisk arrestordre, som Sąd Okręgowy w Poznaniu (den regionale domstol i Poznań) havde udstedt den 31. august 2015.
- 10 Formålet med denne europæiske arrestordre er anholdelse og overgivelse af L, som er en polsk statsborger uden fast bopæl eller opholdssted i Nederlandene, med henblik på strafforfølgning for narkotikahandel og besiddelse af falske identitetskort.
- 11 Den 10. marts 2020 behandlede den forelæggende ret i offentligt retsmøde anmodningen om fuldbyrdelse af den nævnte europæiske arrestordre. Ved mellemdom afsagt den 24. marts 2020 udsatte den forelæggende ret sagsbehandlingen, således at L og anklagemyndigheden kunne fremsætte deres skriftlige bemærkninger til den seneste udvikling vedrørende retsstatsprincippet i Polen og til konsekvenserne heraf med hensyn til de forpligtelser for denne retsinstans, der fulgte af dom af 25. juli 2018, Minister for Justice and Equality (Mangler ved domstolssystemet) (C-216/18 PPU, EU:C:2018:586).
- 12 I offentligt retsmøde, afholdt efter fremsættelsen af bemærkningerne fra L og anklagemyndigheden, afsagde den forelæggende ret den 12. juni 2020 en ny mellemdom, hvorved den anmodede anklagemyndigheden om at stille en række spørgsmål til den judicielle myndighed, der havde udstedt den pågældende europæiske arrestordre. Den 25. juni 2020 og den 7. juli 2020 besvarede sidstnævnte de stillede spørgsmål med undtagelse af de spørgsmål, der vedrørte Sąd Najwyższy (Izba Dyscyplinarna) (øverste domstol, disciplinærafdelingen, Polen), og med hensyn til hvilke den anførte, at den forelæggende ret skulle henvende sig direkte til Sąd Najwyższy (øverste domstol).
- 13 På anmodning fra den forelæggende ret stillede anklagemyndigheden på ny et spørgsmål vedrørende Sąd Najwyższy (øverste domstol) til den judicielle myndighed, der havde udstedt den pågældende europæiske arrestordre, og gennem Eurojust til Sąd Najwyższy (øverste domstol) selv, uden at den dog modtog noget svar.

- 14 Den forelæggende ret har henvist til den seneste udvikling, i lyset af hvilken den nærer tvivl om retsvæsenets uafhængighed i Polen, herunder:
- dom af 19. november 2019, A.K. m.fl. (Den øverste domstols disciplinærafdelings uafhængighed) (C-585/18, C-624/18 og C-625/18, EU:C:2019:982), og af 26. marts 2020, Miasto Łowicz og Prokurator Generalny (C-558/18 og C-563/18, EU:C:2020:234)
  - dom afsagt af Sąd Najwyższy (Izba Pracy i Ubezpieczeń Społecznych) (øverste domstol, afdelingen for arbejds- og socialsikringsager) den 5. december 2019, hvori denne retsinstans, der skulle påkende den tvist, som gav anledning til anmodningen om præjudiciel afgørelse i sag C-585/18, fastslog, at Krajowa Rada Sądownictwa (det nationale råd for retsvæsenet, Polen) i sin nuværende sammensætning ikke er et upartisk organ, der er uafhængigt af den lovgivende og den dømmende magt
  - det af Europa-Kommissionen anlagte traktatbrudssøgsmål mod Republikken Polen (sag C-791/19) og Domstolens kendelse af 8. april 2020, Kommissionen mod Polen (C-791/19 R, EU:C:2020:277)
  - Republikken Polens vedtagelse den 20. december 2019 af en ny lov om retsvæsenet, der trådte i kraft den 14. februar 2020, og som førte til, at Kommissionen den 29. april 2020 indledte en traktatbrudsprocedure ved at tilstille denne medlemsstat en åbningskrivelse vedrørende denne nye lov, og
  - afholdelsen af et retsmøde den 9. juni 2020 ved Sąd Najwyższy (Izba Dyscyplinarna) (øverste domstol, disciplinærafdeling) vedrørende ophævelsen af en polsk dommers strafferetlige immunitet og afsigelsen af en dom samme dag.
- 15 Navnlig på grundlag af disse nye forhold er den forelæggende ret af den opfattelse, at uafhængigheden af de polske domstole, herunder den retsinstans, som har udstedt den i hovedsagen omhandlede europæiske arrestordre, ikke er sikret. Ifølge den forelæggende ret løber de polske dommere nemlig en risiko for at blive genstand for en disciplinærsag for en instans, hvis uafhængighed ikke er sikret, bl.a. i den situation, hvor disse dommere undersøger, om en domstol frembyder de garantier om uafhængighed, som kræves i henhold til EU-retten.
- 16 Efter den forelæggende rets opfattelse opstår for det første spørgsmålet, om EU-retten er til hinder for, at en fuldbyrdende judiciel myndighed fuldbyrder en europæisk arrestordre udstedt af en udstedende judiciel myndighed, hvis uafhængighed ikke længere er sikret, henset til den udvikling, der har fundet sted efter udstedelsen af denne arrestordre.
- 17 I denne henseende er den forelæggende ret af den opfattelse, at det af dom af 27. maj 2019, OG og PI (Anklagemyndighederne i Lübeck og i Zwickau) (C-508/18 og C-82/19 PPU, EU:C:2019:456, præmis 74), fremgår, at selv hvis den myndighed, der har udstedt en europæisk arrestordre, er en domstol, skal denne myndighed kunne forsikre den fuldbyrdende judicielle myndighed om, at den handler uafhængigt ved varetagelsen af de funktioner, der er forbundet med udstedelsen af en sådan arrestordre. Ifølge den forelæggende ret skal en retsinstans, som har udstedt en europæisk arrestordre, desuden fortsat opfylde dette krav selv efter udstedelsen af denne arrestordre, idet den kan blive nødsaget til at varetage opgaver, der er uløseligt forbundet med udstedelsen af en europæisk arrestordre, såsom at fremsende supplerende oplysninger som omhandlet i artikel 15, stk. 2 og 3, i rammeafgørelse 2002/584 eller give en garanti med hensyn til den overgivne persons forhold under varetægtsfængslingen eller modtagelsen. Spørgsmålet om, hvorvidt den fuldbyrdende judicielle myndighed skal fuldbyrde en europæisk arrestordre udstedt af en udstedende judiciel myndighed, der ikke længere opfylder kravene om en effektiv domstolsbeskyttelse, er endnu ikke blevet afgjort af Domstolen.

- 18 For det tilfælde, at det første forelagte præjudicielle spørgsmål besvares afkræftende, har den forelæggende ret for det andet anført, at det fremgår af den seneste udvikling, hvortil der er henvist i nærværende doms præmis 14, at der foreligger systemiske og generelle mangler for så vidt angår den polske dømmende magts uafhængighed, således at retten til adgang til en uafhængig domstol ikke længere er sikret for nogen person, som skal give møde for en polsk retsinstans. Herefter opstår spørgsmålet, om en sådan konstatering i sig selv er tilstrækkelig til at begrunde, at en europæisk arrestordre ikke fuldbyrdes, uden at det er nødvendigt at undersøge, således som det er påkrævet i henhold til dom af 25. juli 2018, Minister for Justice and Equality (Mangler ved domstolssystemet) (C-216/18 PPU, EU:C:2018:586, præmis 79), den personlige situation for den person, der er genstand for en sådan arrestordre.
- 19 Ifølge den forelæggende ret skal dette spørgsmål besvares bekræftende uagtet den nævnte dom, der nemlig ikke vedrører de tilfælde, hvor de systemiske og generelle mangler for så vidt angår den dømmende magts uafhængighed er af en sådan art, at lovgivningen i den udstedende medlemsstat ikke længere sikrer denne uafhængighed.
- 20 For det tilfælde, at det andet forelagte spørgsmål besvares afkræftende, har den forelæggende ret for det tredje anført, at selv om det spørgsmål, som blev forelagt den judicielle myndighed, der havde udstedt den i hovedsagen omhandlede europæiske arrestordre, vedrørende Sąd Najwyższy (Izba Dyscyplinarna) (øverste domstol, disciplinæraftdeling), ikke er blevet besvaret, er den forelæggende ret via andre kilder bekendt med, at sidstnævnte er fortsat med at påkende sager vedrørende polske dommere, selv efter afsigelsen af Domstolens kendelse af 8. april 2020, Kommissionen mod Polen (C-791/19 R, EU:C:2020:277). Under disse omstændigheder ønsker den forelæggende ret oplyst, om denne konstatering er tilstrækkelig til, at det kan lægges til grund, at der er alvorlige og godtgjorte grunde til at antage, at den person, der er genstand for en europæisk arrestordre som den i hovedsagen omhandlede, vil løbe en reel risiko for tilsidesættelse af sin grundlæggende ret til en retfærdig rettergang, selv om personens personlige situation, beskaffenheden af den lovovertrædelse, som vedkommende retsforfølges for, og de faktiske omstændigheder, under hvilke arrestordren er blevet udstedt, ikke gør det muligt at antage, at den udøvende eller den lovgivende magt vil lægge pres på den udstedende medlemsstats retsinstanser med henblik på at påvirke den straffesag, der er blevet indledt mod den pågældende person. Dette spørgsmål skal ifølge den forelæggende ret ligeledes besvares bekræftende.
- 21 På denne baggrund har rechtbank Amsterdam (retten i første instans i Amsterdam) besluttet at udsætte sagen og forelægge Domstolen følgende præjudicielle spørgsmål:
- »1) Er rammeafgørelse [2002/584], artikel 19, stk. 1, andet afsnit, TEU og/eller chartrets artikel 47, stk. 2, faktisk til hinder for, at den fuldbyrdende judicielle myndighed fuldbyrder en europæisk arrestordre, som er udstedt af en ret, når den nationale lovgivning i den udstedende medlemsstat efter udstedelsen af denne europæiske arrestordre er blevet ændret på en sådan måde, at denne ret ikke længere opfylder kravet om adgang til en effektiv domstolsbeskyttelse/effektiv retsbeskyttelse, fordi lovgivningen ikke længere sikrer denne rets uafhængighed?
- 2) Er rammeafgørelse [2002/584] og chartrets artikel 47, stk. 2, faktisk til hinder for, at den fuldbyrdende judicielle myndighed fuldbyrder en europæisk arrestordre, såfremt den konstaterer, at der i den udstedende medlemsstat er reel risiko for krænkelse af enhver tiltalt persons grundlæggende ret til en uafhængig domstol – og således også for den eftersøgte – uanset hvilken retsinstans der i denne medlemsstat har kompetence i de procedurer, som den eftersøgte person vil blive undergivet, og uanset den eftersøgte personlige situation, beskaffenheden af den lovovertrædelse, som vedkommende retsforfølges for, og de faktiske omstændigheder, som udgør grundlaget for den europæiske arrestordre, hvilken reelle risiko er knyttet til den omstændighed, at domstolene i den udstedende medlemsstat ikke længere er uafhængige som følge af systemiske og generelle mangler?

- 3) Er rammeafgørelse [2002/584] og chartrets artikel 47, stk. 2, faktisk til hinder for, at den fuldbyrdende judicielle myndighed fuldbyrder en europæisk arrestordre, såfremt den konstaterer, at
- der ved en ret i den udstedende medlemsstat er reel risiko for krænkelse af enhver tiltalt persons grundlæggende ret til en retfærdig rettergang, hvilken risiko er knyttet til systemiske og generelle mangler med hensyn til retsvæsenets uafhængighed i denne medlemsstat
  - disse systemiske og generelle mangler ikke alene kan have, men faktisk også har, negative konsekvenser for de domstole i denne medlemsstat, der har kompetence i de procedurer, som den eftersøgte person, skal undergives, og
  - der derfor er alvorlige og på faktiske omstændigheder beroende grunde til at antage, at den eftersøgte person løber en reel risiko for krænkelse af sin grundlæggende ret til en uafhængig domstol og dermed af kerneindholdet i vedkommendes ret til en retfærdig rettergang,

selv om den eftersøgte person, ud over de systemiske og generelle mangler, ikke har givet udtryk for specifikke bekymringer, og selv om den eftersøgte persons personlige situation, beskaffenheden af den lovovertrædelse, som vedkommende retsforfølges for, og de omstændigheder, som udgør grundlaget for den europæiske arrestordre, ud over de systemiske og generelle mangler, ikke giver anledning til frygt for, at den udøvende og/eller lovgivende magt udøver et konkret pres på eller påvirker vedkommendes straffesag?»

Sag C-412/20 PPU

- 22 Den 23. juni 2020 indgav anklagemyndigheden en anmodning til rechtbank Amsterdam (retten i første instans i Amsterdam) om fuldbyrdelse af en europæisk arrestordre, som Sąd Okręgowy w Sieradzu (den regionale domstol i Sieradz) havde udstedt den 26. maj 2020.
- 23 Med denne europæiske arrestordre tilsigtes der anholdelse og overgivelse af P med henblik på fuldbyrdelse af den resterende del af en frihedsstraf, som P er blevet idømt ved dom afsagt af Sąd Rejonowy w Wieluniu (retten i første instans i Wieluń, Polen) den 18. juli 2019. Den forelæggende ret har anført, at P blev dømt for en række forhold med trusler og vold, som han alle begik inden for de fem år, der efterfulgte afsoningen af en frihedsberøvelse i seks måneder eller mere, som han var blevet idømt for tilsvarende forhold.
- 24 Den forelæggende ret har henvist til de grunde, der er anført i den anmodning om præjudiciell afgørelse, som er genstand for sag C-354/20 PPU. Den forelæggende ret har præciseret, at den er af den opfattelse, at en retsinstans, som udsteder en europæisk arrestordre, skal opfylde de betingelser, der er nødvendige for at sikre en effektiv domstolsbeskyttelse, såvel når der anmodes om overgivelse af den eftersøgte person med henblik på strafforfølgning, som når der anmodes herom med henblik på fuldbyrdelsen af en frihedsstraf. Den nævnte ret har endvidere anført, at den europæiske arrestordre, som er omhandlet i hovedsagen i sag C-412/20 PPU, blev udstedt efter den seneste udvikling, hvortil der er henvist i præmis 14 ovenfor.
- 25 På denne baggrund har rechtbank Amsterdam (retten i første instans i Amsterdam) besluttet at udsætte sagen og forelægge Domstolen følgende præjudicielle spørgsmål:
- »Er rammeafgørelse [2002/584], artikel 19, stk. 1, andet afsnit, [TEU] og/eller [chartrets] artikel 47, stk. 2, [...] faktisk til hinder for, at den fuldbyrdende judicielle myndighed fuldbyrder en europæisk arrestordre, som er udstedt af en ret, når denne ret ikke opfylder, og allerede på det tidspunkt, hvor den europæiske arrestordre blev udstedt, ikke længere opfyldte kravet om adgang til en effektiv

domstolsbeskyttelse/effektiv retsbeskyttelse, fordi lovgivningen i den udstedende medlemsstat ikke sikrer og allerede på tidspunktet for arrestordrens udstedelse ikke længere sikrede denne rets uafhængighed?»

Retsforhandlingerne for Domstolen

- 26 Den forelæggende ret har anmodet om anvendelse af den præjudicielle hasteprocedure, som er fastsat i artikel 107 i Domstolens procesreglement. Til støtte for sine anmodninger har den nævnte ret henvist til den omstændighed, at såvel L som P på nuværende tidspunkt er frihedsberøvet.
- 27 Det skal for det første bemærkes, at nærværende præjudicielle forelæggelser bl.a. vedrører fortolkningen af rammeafgørelse 2002/584, der henhører under de områder, som er omhandlet i afsnit V i EUF-traktatens tredje del vedrørende et område med frihed, sikkerhed og retfærdighed. De kan følgelig undergives den præjudicielle hasteprocedure.
- 28 For det andet skal der i henhold til Domstolens praksis tages hensyn til den omstændighed, at den af hovedsagen berørte person på nuværende tidspunkt er frihedsberøvet, og at hans fortsatte frihedsberøvelse afhænger af løsningen af tvisten i hovedsagen (dom af 27.5.2019, OG og PI (Anklagemyndighederne i Lübeck og i Zwickau), C-508/18 og C-82/19 PPU, EU:C:2019:456, præmis 38 og den deri nævnte retspraksis).
- 29 Den frihedsberøvelsesforanstaltning, som L er genstand for, er ifølge den forelæggende rets forklaringer blevet anordnet i forbindelse med fuldbyrdelsen af den europæiske arrestordre, der er blevet udstedt over for ham. Hvad angår P har den forelæggende ret, selv om den i forbindelse med meddelelsen til Domstolen af den præjudicielle forelæggelse i sag C-412/20 PPU havde anført, at han fortsat ville være frihedsberøvet i forbindelse med afsoningen af en frihedsstraf idømt af en nederlandsk retsinstant, ikke desto mindre præciseret, at denne frihedsberøvelse ville slutte den 20. oktober 2020, og at P den følgende dag ville blive varetægtsfængslet med henblik på fuldbyrdelsen af den europæiske arrestordre, der er blevet udstedt over for ham.
- 30 På denne baggrund har Domstolens Fjerde Afdeling henholdsvis den 12. august 2020 og den 10. september 2020, efter forslag fra den refererende dommer og efter at have hørt generaladvokaten, besluttet at efterkomme den forelæggende rets anmodninger om, at nærværende præjudicielle forelæggelser undergives den præjudicielle hasteprocedure.
- 31 Den nævnte afdeling har desuden besluttet at henvise sagerne C-354/20 PPU og C-412/20 PPU til Domstolen med henblik på, at de behandles af Store Afdeling.
- 32 Ved Domstolens afgørelse af 15. september 2020 er sagerne C-354/20 PPU og C-412/20 PPU, henset til deres indbyrdes sammenhæng, blevet forenet med henblik på retsforhandlingernes mundtlige del og dommen.

Om de præjudicielle spørgsmål

- 33 Med de spørgsmål, der er blevet forelagt i disse to sager, og som skal behandles samlet, ønsker den forelæggende ret nærmere bestemt oplyst, om artikel 6, stk. 1, og artikel 1, stk. 3, i rammeafgørelse 2002/584 skal fortolkes således, at når den fuldbyrdende judicielle myndighed, der skal træffe afgørelse om overgivelsen af en person, som er genstand for en europæisk arrestordre, råder over oplysninger, der for så vidt angår uafhængigheden af den dømmende magt i den medlemsstat, som har udstedt denne arrestordre, vidner om systemiske eller generelle mangler, der forelå på tidspunktet for udstedelsen af arrestordren, eller som er indtrådt efter denne udstedelse, kan denne myndighed nægte at anse den retsinstant, der har udstedt den nævnte arrestordre, for »udstedende judicielle myndighed«

og lægge til grund, at der er alvorlige og godtgjorte grunde til at antage, at denne person i tilfælde af overgivelse til sidstnævnte medlemsstat løber en reel risiko for tilsidesættelse af sin grundlæggende ret til en retfærdig rettergang, som er sikret ved chartrets artikel 47, stk. 2, uden at foretage en konkret og præcis vurdering, i forbindelse med hvilken der bl.a. tages hensyn til den pågældende persons personlige situation, beskaffenheden af den pågældende lovovertrædelse og de faktiske omstændigheder, under hvilke den nævnte udstedelse har fundet sted.

- 34 Med henblik på besvarelsen af de forelagte spørgsmål skal det for det første afgøres, om artikel 6, stk. 1, i rammeafgørelse 2002/584 skal fortolkes således, at en fuldbyrdende judiciel myndighed kan nægte at anse den retsinstans, der har udstedt en europæisk arrestordre, for »udstedende judiciel myndighed« i denne bestemmelses forstand med den begrundelse alene, at den råder over oplysninger, der for så vidt angår uafhængigheden af den dømmende magt i den udstedende medlemsstat vidner om systemiske eller generelle mangler, der forelå på tidspunktet for udstedelsen af denne arrestordre, eller som er indtrådt efter denne udstedelse.
- 35 I denne henseende skal det bemærkes, at både princippet om gensidig tillid mellem medlemsstaterne og princippet om gensidig anerkendelse, der selv hviler på den gensidige tillid mellem medlemsstaterne, er af grundlæggende betydning i EU-retten, idet de muliggør oprettelsen og bevarelsen af et område uden indre grænser. Mere specifikt pålægger princippet om gensidig tillid, bl.a. for så vidt angår et område med frihed, sikkerhed og retfærdighed, hver af medlemsstaterne at lægge til grund, medmindre der er tale om helt særlige omstændigheder, at samtlige andre medlemsstater overholder EU-retten og navnlig de i EU-retten anerkendte grundlæggende rettigheder (udtalelse 2/13 af 18.12.2014, EU:C:2014:2454, præmis 191, og af 27.5.2019, OG og PI (Anklagemyndighederne i Lübeck og i Zwickau), C-508/18 og C-82/19 PPU, EU:C:2019:456, præmis 43).
- 36 Hvad særligt angår rammeafgørelse 2002/584 fremgår det af sjette betragtning hertil, at den ved rammeafgørelsen indførte europæiske arrestordre »er den første udmøntning på det strafferetlige område af princippet om gensidig anerkendelse, som Det Europæiske Råd har udråbt til en »hjørnesten« i det retlige samarbejde«. Således som Domstolen har bemærket, er dette princip udmøntet i rammeafgørelsens artikel 1, stk. 2, der fastsætter reglen om, at medlemsstaterne har pligt til at fuldbyrde en europæisk arrestordre på grundlag af princippet om gensidig anerkendelse og i overensstemmelse med bestemmelserne i denne rammeafgørelse (dom af 25.7.2018, Minister for Justice and Equality (Mangler ved domstolssystemet), C-216/18 PPU, EU:C:2018:586, præmis 41).
- 37 Det følger heraf, at de fuldbyrdende judicielle myndigheder principielt kun kan afslå at fuldbyrde en sådan arrestordre med henvisning til de udtømmende opregnede afslagsgrunde, der er fastsat i rammeafgørelse 2002/584, og at fuldbyrdelsen af den europæiske arrestordre kun kan underlægges en af de betingelser, der er udtømmende fastsat i rammeafgørelsens artikel 5. Mens fuldbyrdelse af den europæiske arrestordre udgør hovedreglen, er afslaget på fuldbyrdelse følgelig udformet som en undtagelse, der skal undergives en streng fortolkning (dom af 25.7.2018, Minister for Justice and Equality (Mangler ved domstolssystemet), C-216/18 PPU, EU:C:2018:586, præmis 41 og den deri nævnte retspraksis).
- 38 Imidlertid forudsætter princippet om gensidig anerkendelse, at det kun er europæiske arrestordrer som omhandlet i artikel 1, stk. 1, i rammeafgørelse 2002/584, der skal fuldbyrdes i overensstemmelse med rammeafgørelsens bestemmelser, hvilket kræver, at en sådan arrestordre, der i bestemmelsen er kvalificeret som »en retsafgørelse«, udstedes af en »judiciel myndighed« som omhandlet i rammeafgørelsens artikel 6, stk. 1 (dom af 27.5.2019, OG og PI (Anklagemyndighederne i Lübeck og i Zwickau), C-508/18 og C-82/19 PPU, EU:C:2019:456, præmis 46 og den deri nævnte retspraksis). Sidstnævnte begreb indebærer, at den pågældende myndighed handler uafhængigt ved varetagelsen af de funktioner, der er forbundet med udstedelsen af en europæisk arrestordre (jf. i denne retning dom af 27.5.2019, OG og PI (Anklagemyndighederne i Lübeck og i Zwickau), C-508/18 og C-82/19 PPU, EU:C:2019:456, præmis 74 og 88).

- 39 I denne forbindelse skal det bemærkes, at kravet om dommeres uafhængighed er en del af kerneindholdet af den grundlæggende ret til en retfærdig rettergang, der har afgørende betydning som garant for beskyttelsen af samtlige de rettigheder, som borgerne afleder af EU-retten, og for bevarelsen af medlemsstaternes fælles værdier, der er nævnt i artikel 2 TEU, bl.a. retsstatsprincippet (dom af 25.7.2018, Minister for Justice and Equality (Mangler ved domstolssystemet), C-216/18 PPU, EU:C:2018:586, præmis 48).
- 40 Under disse omstændigheder tilkommer det – med henblik på sikringen af den fulde anvendelse af princippet om gensidig tillid og princippet om gensidig anerkendelse, der understøtter funktionsmåden for den ordning med den europæiske arrestordre, som er indført ved rammeafgørelse 2002/584 – hver enkelt medlemsstat at sikre, under Domstolens endelige kontrol, at medlemsstatens dømmende magt fortsat er uafhængig, ved at afstå fra enhver foranstaltning, der kan gribe ind i uafhængigheden.
- 41 En fuldbyrrende judiciel myndighed, som råder over oplysninger, der for så vidt angår uafhængigheden af den dømmende magt i den udstedende medlemsstat vidner om systemiske eller generelle mangler, der forelå på tidspunktet for udstedelsen af den pågældende europæiske arrestordre, eller som er indtrådt efter denne udstedelse, kan imidlertid ikke nægte at anse enhver domstol i denne medlemsstat, der i sagens natur handler uafhængigt af den udøvende magt, for »udstedende judiciel myndighed« som omhandlet i artikel 6, stk. 1, i rammeafgørelse 2002/584.
- 42 Den omstændighed, at der foreligger sådanne mangler, har nemlig ikke nødvendigvis indvirkning på enhver afgørelse, som den nævnte medlemsstats retsinstanser skal vedtage i en konkret sag.
- 43 En modsat fortolkning ville svare til, at de indskrænkninger i princippet om gensidig tillid og princippet om gensidig anerkendelse, der kan indføres, udvides ud over »særlige omstændigheder« som omhandlet i den retspraksis, hvortil der er henvist i nærværende doms præmis 35, hvilket ville føre til en generel udelukkelse af anvendelsen af disse principper i forbindelse med europæiske arrestordrer udstedt af retsinstanserne i den medlemsstat, som disse mangler vedrører.
- 44 Desuden ville den indebære, at ingen retsinstans i denne medlemsstat længere kunne anses for »en ret« med henblik på anvendelsen af andre EU-retlige bestemmelser, herunder af artikel 267 TEUF (jf. i denne retning dom af 27.2.2018, Associação Sindical dos Juizes Portugueses, C-64/16, EU:C:2018:117, præmis 38 og 43).
- 45 Den lære, som kan udledes af dom af 27. maj 2019, OG og PI (Anklagemyndighederne i Lübeck og i Zwickau) (C-508/18 og C-82/19 PPU, EU:C:2019:456), hvortil den forelæggende ret har henvist, kan ikke rejse tvivl om de foregående betragtninger.
- 46 I den nævnte dom bemærkede Domstolen nemlig indledningsvis, at det i artikel 6, stk. 1, i rammeafgørelse 2002/584 indeholdte begreb »judiciel myndighed« ikke begrænser sig til alene at henvise til domstolene i en medlemsstat, men skal forstås således, at det mere bredt henviser til de myndigheder, som deltager i forvaltningen af denne medlemsstats strafferetspleje, til forskel fra bl.a. ministerier eller polititjenester, der henhører under den udøvende magt (dom af 27.5.2019, OG og PI (Anklagemyndighederne i Lübeck og i Zwickau), C-508/18 og C-82/19 PPU, EU:C:2019:456, præmis 50).
- 47 Dernæst fastslog Domstolen, at den udstedende judicielle myndighed skal kunne forsikre den fuldbyrrende judicielle myndighed om, at den, henset til de garantier, som gives i den udstedende medlemsstats retsorden, handler uafhængigt ved varetagelsen af de funktioner, der er forbundet med udstedelsen af en europæisk arrestordre. Domstolen præciserede, at denne uafhængighed kræver, at der findes vedtægtsmæssige og organisatoriske regler, der kan sikre, at den udstedende judicielle myndighed i forbindelse med vedtagelsen af en afgørelse om at udstede en sådan arrestordre ikke

udsættes for nogen form for risiko for at blive underlagt navnlig en individuel instruktion fra den udøvende magt (dom af 27.5.2019, OG og PI (Anklagemyndighederne i Lübeck og i Zwickau), C-508/18 og C-82/19 PPU, EU:C:2019:456, præmis 74).

- 48 Domstolen fastslog således, at de anklagemyndigheder, der var omhandlet i de sager, som gav anledning til den nævnte dom, ikke opfyldte det krav om uafhængighed, der er forbundet med begrebet »den udstedende judicielle myndighed« som omhandlet i artikel 6, stk. 1, i rammeafgørelse 2002/584, idet Domstolen ikke nåede frem til denne konklusion på grundlag af forhold, der kunne godtgøre, at der forelå systemiske eller generelle mangler med hensyn til uafhængigheden af den dømmende magt i den medlemsstat, som disse anklagemyndigheder henhørte under, men på grund af vedtægtsmæssige og organisatoriske regler, som denne medlemsstat havde vedtaget under henvisning til sin procesautonomi, og som placerede de nævnte anklagemyndigheder i et retligt underordningsforhold til den udøvende magt og således udsatte dem for en risiko for at blive underlagt individuel styring eller instruktion fra denne magt i forbindelse med vedtagelsen af en afgørelse om udstedelse af en europæisk arrestordre.
- 49 I en retsunion udelukker kravet om retsinstansernes uafhængighed imidlertid, at disse kan være underlagt noget hierarkisk forhold eller stå i afhængighedsforhold til nogen, og at de kan modtage ordrer eller instrukser fra nogen (jf. i denne retning dom af 27.2.2018, Associação Sindical dos Juizes Portugueses, C-64/16, EU:C:2018:117, præmis 44, af 25.7.2018, Minister for Justice and Equality (Mangler ved domstolssystemet), C-216/18 PPU, EU:C:2018:586, præmis 63, og af 21.1.2020, Banco de Santander, C-274/14, EU:C:2020:17, præmis 57).
- 50 Under disse omstændigheder kan det ikke af dom af 27. maj 2019, OG og PI (Anklagemyndighederne i Lübeck og i Zwickau) (C-508/18 og C-82/19 PPU, EU:C:2019:456), udledes, at systemiske eller generelle mangler for så vidt angår uafhængigheden af den dømmende magt i den udstedende medlemsstat – uanset hvor grove disse er – i sig selv kan være tilstrækkelige til, at en fuldbyrrende judiciel myndighed kan lægge til grund, at samtlige retsinstanser i denne medlemsstat ikke er omfattet af begrebet »udstedende judicielle myndighed« som omhandlet i artikel 6, stk. 1, i rammeafgørelse 2002/584.
- 51 For det andet skal det afgøres, om artikel 1, stk. 3, i rammeafgørelse 2002/584 skal fortolkes således, at når den fuldbyrrende judicielle myndighed, der skal træffe afgørelse om overgivelsen af en person, som er genstand for en europæisk arrestordre, råder over oplysninger, der på grund af systemiske eller generelle mangler med hensyn til uafhængigheden af den dømmende magt i den udstedende medlemsstat vidner om en reel risiko for tilsidesættelse af den grundlæggende ret til en retfærdig rettergang, som er sikret ved chartrets artikel 47, stk. 2, kan denne myndighed lægge til grund, at der er alvorlige og godtgjorte grunde til at antage, at denne person i tilfælde af overgivelse til sidstnævnte medlemsstat løber en sådan risiko, uden at foretage en konkret og præcis vurdering, i forbindelse med hvilken der bl.a. tages hensyn til den pågældende persons personlige situation, beskaffenheden af den pågældende lovovertrædelse og de faktiske omstændigheder, under hvilke den nævnte udstedelse har fundet sted.
- 52 I denne henseende bemærkes, at Domstolen i dom af 25. juli 2018, Minister for Justice and Equality (Mangler ved domstolssystemet) (C-216/18 PPU, EU:C:2018:586, præmis 79), fastslog, at artikel 1, stk. 3, i rammeafgørelse 2002/584 skal fortolkes således, at når den fuldbyrrende judicielle myndighed, der skal træffe afgørelse om overgivelse af en person, som er omfattet af en europæisk arrestordre udstedt med henblik på strafforfølgning, råder over oplysninger såsom dem, der er indeholdt i et begrundet forslag fra Kommissionen vedtaget i henhold til artikel 7, stk. 1, TEU, som synes at godtgøre, at der er en reel risiko for overtrædelse af den grundlæggende ret til en retfærdig rettergang, sikret ved chartrets artikel 47, stk. 2, på grund af systemiske eller generelle mangler ved den dømmende magts uafhængighed i den udstedende medlemsstat, skal nævnte myndighed foretage en konkret og præcis prøvelse af, om der – henset til den pågældendes personlige situation og til beskaffenheden af den lovovertrædelse, som vedkommende retsforfølges for, samt til de faktiske

omstændigheder, under hvilke den europæiske arrestordre er blevet udstedt, og i betragtning af de oplysninger, som denne medlemsstat har meddelt i henhold til rammeafgørelsens artikel 15, stk. 2 – er alvorlige og godtgjorte grunde til at antage, at den berørte person løber en sådan risiko i tilfælde af en overgivelse til sidstnævnte medlemsstat.

- 53 Det følger heraf, at muligheden for at afslå at fuldbyrde en europæisk arrestordre på grundlag af artikel 1, stk. 3, i rammeafgørelse 2002/584, som fortolket i den nævnte dom, forudsætter en prøvelse i to trin.
- 54 Inden for rammerne af det første trin skal den judicielle myndighed, der skal fuldbyrde den pågældende europæiske arrestordre, afgøre, om der foreligger objektive, pålidelige, præcise og behørigt ajourførte oplysninger, hvorved det kan godtgøres, at der – på grund af systemiske eller generelle mangler for så vidt angår uafhængigheden af den dømmende magt i den udstedende medlemsstat – er en reel risiko for overtrædelse af den grundlæggende ret til en retfærdig rettergang, som er sikret ved chartrets artikel 47, stk. 2 (jf. i denne retning dom af 25.7.2018, Minister for Justice and Equality (Mangler ved domstolssystemet), C-216/18 PPU, EU:C:2018:586, præmis 61).
- 55 Inden for rammerne af det andet trin skal den nævnte myndighed på konkret og præcis vis efterprøve, i hvilket omfang disse mangler kan have en indvirkning på de retsinstanser, som har kompetence i denne medlemsstat til at påkende de procedurer, som den eftersøgte vil blive undergivet, og om der – henset til denne persons personlige situation og til beskaffenheden af den lovovertrædelse, som vedkommende retsforfølges for, samt til de faktiske omstændigheder, under hvilke denne arrestordre er blevet udstedt, og i betragtning af de oplysninger, som den nævnte medlemsstat eventuelt har meddelt i henhold til artikel 15, stk. 2, i rammeafgørelse 2002/584 – er alvorlige og godtgjorte grunde til at antage, at den nævnte person løber en sådan risiko i tilfælde af en overgivelse til sidstnævnte medlemsstat (jf. i denne retning dom af 25.7.2018, Minister for Justice and Equality (Mangler ved domstolssystemet), C-216/18 PPU, EU:C:2018:586, præmis 74-77).
- 56 Det skal bemærkes, således som det er anført i nærværende doms præmis 53-55, at de to trin i denne prøvelse indebærer en analyse af de oplysninger, der er opnået på grundlag af forskellige kriterier, således at disse trin ikke kan blandes sammen.
- 57 Det skal i denne henseende bemærkes, at anvendelsen af ordningen med den europæiske arrestordre, således som det fremgår af tiende betragtning til rammeafgørelse 2002/584, kun kan suspenderes i tilfælde af, at en medlemsstat groft og vedvarende overtræder de principper, der er fastlagt i artikel 2 TEU, herunder retsstatsprincippet, hvilket skal fastslås af Det Europæiske Råd i henhold til artikel 7, stk. 2, TEU med de følger, som er fastsat i stk. 3 i samme artikel.
- 58 Domstolen har således fastslået, at det kun er, hvis der foreligger en afgørelse fra Det Europæiske Råd – såsom den, der er omhandlet i den foregående præmis – og Det Europæiske Råd derefter suspenderer anvendelsen af rammeafgørelse 2002/584 over for den pågældende medlemsstat, at den fuldbyrdende judicielle myndighed er forpligtet til automatisk at afslå at fuldbyrde enhver europæisk arrestordre, som nævnte medlemsstat udsteder, uden at foretage nogen form for konkret vurdering af den reelle risiko for, at kerneindholdet i den berørte persons grundlæggende ret til en retfærdig rettergang påvirkes (dom af 25.7.2018, Minister for Justice and Equality (Mangler ved domstolssystemet), C-216/18 PPU, EU:C:2018:586, præmis 72).
- 59 Såfremt det anerkendtes, at systemiske eller generelle mangler for så vidt angår uafhængigheden af den dømmende magt i den udstedende medlemsstat – uanset hvor grove disse er – gjorde det muligt at lægge til grund, at der med hensyn til den person, som er genstand for en europæisk arrestordre, er alvorlige og godtgjorte grunde til at antage, at denne person i tilfælde af overgivelse til denne medlemsstat løber en reel risiko for tilsidesættelse af sin grundlæggende ret til en retfærdig rettergang, hvilket ville begrunde en ikke-fuldbyrdelse af denne arrestordre, ville dette imidlertid føre til et automatisk afslag på fuldbyrdelse af enhver arrestordre udstedt af den nævnte medlemsstat og dermed

til en faktisk suspension af opfyldelsen af ordningen med den europæiske arrestordre i forhold til medlemsstaten, skønt Det Europæiske Råd og Rådet ikke har vedtaget de afgørelser, der er nævnt i den foregående præmis.

- 60 Når sådanne afgørelser ikke er blevet vedtaget, forholder det sig følgelig således, at selv om den omstændighed, at den judicielle myndighed, som skal fuldbyrde en europæisk arrestordre, konstaterer, at der foreligger oplysninger, som for så vidt angår uafhængigheden af den dømmende magt i den udstedende medlemsstat vidner om systemiske eller generelle mangler eller om en forværring af sådanne mangler, skal tilskynde – således som generaladvokaten i det væsentlige har anført i punkt 76 i forslaget til afgørelse – denne myndighed til at udvise omhu, kan sidstnævnte derimod ikke basere sig på denne konstatering alene for at afstå fra at gennemføre det andet trin i den prøvelse, hvortil der er henvist i nærværende doms præmis 53-55.
- 61 I forbindelse med dette andet trin skal denne myndighed nemlig undersøge, i givet fald i lyset af en sådan forværring, om der – henset til den personlige situation for den person, som anmodes overgivet ved den pågældende europæiske arrestordre, beskaffenheden af den lovovertredelse, som personen forfølges for, og de faktiske omstændigheder, under hvilke denne arrestordre er blevet udstedt, såsom erklæringer fra offentlige myndigheder, der kan gribe ind i den individuelle behandling, som en konkret sag skal undergives, og henset til de oplysninger, som myndigheden eventuelt har fået fremsendt af den udstedende judicielle myndighed i henhold til artikel 15, stk. 2, i rammeafgørelse 2002/584 – er alvorlige og godtgjorte grunde til at antage, at denne person efter overgivelse til den udstedende medlemsstat løber en reel risiko for tilsidesættelse af sin ret til en retfærdig rettergang. Såfremt dette er tilfældet, skal den fuldbyrdende judicielle myndighed afstå fra i henhold til den nævnte rammeafgørelses artikel 1, stk. 3, at imødekomme den pågældende europæiske arrestordre. Såfremt det modsatte er tilfældet, skal myndigheden i overensstemmelse med den principielle pligt, der er fastsat i rammeafgørelsens artikel 1, stk. 2, fuldbyrde den nævnte arrestordre.
- 62 I denne henseende skal det endvidere bemærkes, at formålet med ordningen med den europæiske arrestordre bl.a. er at bekæmpe straffrihed for en eftersøgt person, der befinder sig i et andet land end det, hvor personen angiveligt har begået en lovovertredelse (jf. i denne retning dom af 6.12.2018, IK (Fuldbyrdelse af en tillægsstraf), C-551/18 PPU, EU:C:2018:991, præmis 39).
- 63 Dette formål er til hinder for en fortolkning af artikel 1, stk. 3, i rammeafgørelse 2002/584, hvorefter den omstændighed, at der for så vidt angår uafhængigheden af den dømmende magt i en medlemsstat foreligger systemiske eller generelle mangler eller en forværring heraf, i sig selv er tilstrækkelig til at begrunde et afslag på at fuldbyrde en europæisk arrestordre udstedt af en judicial myndighed i denne medlemsstat.
- 64 En sådan fortolkning indebærer nemlig en forhøjet risiko for straffrihed for personer, der forsøger at unddrage sig retsforfølgning efter at være blevet domfældt eller efter at have været mistænkt for at begå en lovovertredelse, skønt der for så vidt angår disse personers personlige situation ikke foreligger oplysninger, som gør det muligt at lægge til grund, at disse personer i tilfælde af overgivelse til medlemsstaten for den judicielle myndighed, der har udstedt den pågældende europæiske arrestordre, vil løbe en reel risiko for tilsidesættelse af deres grundlæggende ret til en retfærdig rettergang.
- 65 Hvad angår spørgsmålet om, hvorvidt den fuldbyrdende judicielle myndighed i givet fald skal tage hensyn til systemiske eller generelle mangler for så vidt angår uafhængigheden af den dømmende magt i den udstedende medlemsstat, som er indtrådt efter udstedelsen af den europæiske arrestordre, der ønskes fuldbyrdet, skal det bemærkes, at det fremgår af artikel 1, stk. 1, i rammeafgørelse 2002/584, at en europæisk arrestordre kan udstedes af en medlemsstat med det formål, at en anden medlemsstat anholder og overgiver en eftersøgt person med henblik på enten strafforfølgning eller fuldbyrdelse af en frihedsstraf eller en anden frihedsberøvende foranstaltning.

- 66 I den situation, hvor en europæisk arrestordre såsom den, der er omhandlet i sag C-354/20 PPU, er blevet udstedt af en medlemsstat med det formål, at en eftersøgt person overgives med henblik på strafforfølgning, skal den fuldbyrdende judicielle myndighed – med henblik på at foretage en konkret og præcis vurdering af, om der efter omstændighederne i den foreliggende sag er alvorlige og godtgjorte grunde til at antage, at personen efter denne overgivelse løber en reel risiko for tilsidesættelse af sin grundlæggende ret til en retfærdig rettergang – bl.a. efterprøve, i hvilket omfang de systemiske og generelle mangler for så vidt angår uafhængigheden af den dømmende magt i den udstedende medlemsstat kan have en indvirkning på de retsinstanser, som har kompetence i denne medlemsstat til at påkende de procedurer, som den nævnte person vil blive undergivet (jf. i denne retning dom af 25.7.2018, Minister for Justice and Equality (Mangler ved domstolssystemet), C-216/18 PPU, EU:C:2018:586, præmis 68 og 74). Denne prøvelse indebærer følgelig en hensyntagen til indvirkningen af sådanne mangler, der er indtrådt efter udstedelsen af den pågældende europæiske arrestordre.
- 67 I den situation, hvor en medlemsstat med henblik på fuldbyrdelse af en frihedsstraf eller en anden frihedsberøvende foranstaltning udsteder en europæisk arrestordre for at få overgivet en eftersøgt person, vil dette også være tilfældet, såfremt denne person efter sin eventuelle overgivelse bliver genstand for en ny retslig procedure, i givet fald som følge af anlæggelsen af en sag vedrørende fuldbyrdelsen af denne frihedsstraf eller denne frihedsberøvende foranstaltning eller anlæggelsen af et søgsmål til prøvelse af den retslige afgørelse, der ønskes fuldbyrdet ved denne europæiske arrestordre.
- 68 I denne anden situation skal den fuldbyrdende judicielle myndighed imidlertid ligeledes efterprøve, i hvilket omfang de systemiske eller generelle mangler, der forelå i den udstedende medlemsstat på tidspunktet for udstedelsen af den europæiske arrestordre, under de givne omstændigheder har haft en indvirkning på uafhængigheden af den retsinstans i denne medlemsstat, som har afsagt den frihedsstraf eller den frihedsberøvende foranstaltning, der ønskes fuldbyrdet ved denne europæiske arrestordre.
- 69 Henset til samtlige ovenstående betragtninger skal de forelagte spørgsmål besvares med, at artikel 6, stk. 1, og artikel 1, stk. 3, i rammeafgørelse 2002/584 skal fortolkes således, at når den fuldbyrdende judicielle myndighed, der skal træffe afgørelse om overgivelsen af en person, som er genstand for en europæisk arrestordre, råder over oplysninger, der for så vidt angår uafhængigheden af den dømmende magt i den medlemsstat, som har udstedt denne arrestordre, vidner om systemiske eller generelle mangler, der forelå på tidspunktet for udstedelsen af arrestordren, eller som er indtrådt efter denne udstedelse, kan denne myndighed hverken nægte at anse den retsinstans, der har udstedt den nævnte arrestordre, for »udstedende judicielle myndighed« eller lægge til grund, at der er alvorlige og godtgjorte grunde til at antage, at denne person i tilfælde af overgivelse til sidstnævnte medlemsstat løber en reel risiko for tilsidesættelse af sin grundlæggende ret til en retfærdig rettergang, som er sikret ved chartrets artikel 47, stk. 2, uden at foretage en konkret og præcis vurdering, i forbindelse med hvilken der bl.a. tages hensyn til den pågældende persons personlige situation, beskaffenheden af den pågældende lovertrædelse og de faktiske omstændigheder, under hvilke den nævnte udstedelse har fundet sted, såsom erklæringer fra offentlige myndigheder, der kan gribe ind i den individuelle behandling, som en konkret sag skal undergives.

Sagsomkostninger

- 70 Da sagernes behandling i forhold til hovedsagernes parter udgør et led i de sager, der verserer for den forelæggende ret, tilkommer det denne at træffe afgørelse om sagsomkostningerne. Bortset fra de nævnte parter udgifter kan de udgifter, som er afholdt i forbindelse med afgivelse af indlæg for Domstolen, ikke erstattes.

På grundlag af disse præmisser kender Domstolen (Store Afdeling) for ret:

Artikel 6, stk. 1, og artikel 1, stk. 3, i Rådets rammeafgørelse 2002/584/RIA af 13. juni 2002 om den europæiske arrestordre og om procedurerne for overgivelse mellem medlemsstaterne, som ændret ved Rådets rammeafgørelse 2009/299/RIA af 26. februar 2009, skal fortolkes således, at når den fuldbyrdende judicielle myndighed, der skal træffe afgørelse om overgivelsen af en person, som er genstand for en europæisk arrestordre, råder over oplysninger, der for så vidt angår uafhængigheden af den dømmende magt i den medlemsstat, som har udstedt denne arrestordre, vidner om systemiske eller generelle mangler, der forelå på tidspunktet for udstedelsen af arrestordren, eller som er indtrådt efter denne udstedelse, kan denne myndighed hverken nægte at anse den retsinstans, der har udstedt den nævnte arrestordre, for »udstedende judicielle myndighed« eller lægge til grund, at der er alvorlige og godtgjorte grunde til at antage, at denne person i tilfælde af overgivelse til sidstnævnte medlemsstat løber en reel risiko for tilsidesættelse af sin grundlæggende ret til en retfærdig rettergang, som er sikret ved artikel 47, stk. 2, i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, uden at foretage en konkret og præcis vurdering, i forbindelse med hvilken der bl.a. tages hensyn til den pågældende persons personlige situation, beskaffenheden af den pågældende lovovertrædelse og de faktiske omstændigheder, under hvilke den nævnte udstedelse har fundet sted, såsom erklæringer fra offentlige myndigheder, der kan gribe ind i den individuelle behandling, som en konkret sag skal undergives.

Underskrifter